

st-l do platů podle zákona č. 104/1926 Sb. převeden, nýbrž hned od počátku účinnosti tohoto zákona v novém služebním poměru učitele definitivního ustanoven. Nebyl-li však v posléz uvedeném služebním poměru již před 1. lednem 1926, není u něho splněn předpoklad § 42 cit. zákona a nemůže se ho proto právem dovolávat. Odepřel-li tedy žal. úřad st-li zápočet vojenské služby pro postup do vyšších platů ve služebním poměru definitivního učitele, nemohl se vzhledem k ustanovení § 23 odst. 1 učit. zákona dotknouti žádného jeho subjektivního práva ve smyslu § 2 zákona o ss, protože i kdyby mu nárok na zápočet ten byl podle předpisů platných před 1. lednem 1926 vznikl, byl by mu vznikl jen pro jiný služební poměr, než pro který se ho st-l domáhá. — —

### Č. 12.849.

**Školství. — Zaměstnanci veřejní: Náhrada skutečných stěhovacích nákladů podle zákona č. 56/1903 z. z. čes. se liší povahou, po př. i výši od odškodného podle stěhovacího normálu z 13. září 1804.**

(Nález ze 7. dubna 1937 č. 11.972/37.)

Věc: Ladislav P. ve Viticích proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 30. června 1934 o nábytečném.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-li byla jakožto definitivnímu řídicímu učiteli v Krsovicích z důvodu jeho přeložení z moci úřední od 1. srpna 1928 na místo definitivního řídicího učitele ve Viticích přiznána výměrem zem. škol. rady v Praze z 19. února 1929 částka 700 Kč, kterou účtoval za dopravu nábytku autem podle § 6 zákona č. 56/1903 z. z. čes.

Podáním z 28. února 1934 vznesl st-l k zem. škol. radě v Praze nárok »na vyplacení, případně doplacení nábytečného ve smyslu § 3 dekrety dvor. komory z roku 1804 a rozhodnutí nss z 16. září 1933 č. j. 14.420/31«, dovozuje, že mu z důvodu jeho přeložení z Krsovic do Vitic podle § 16 zákona č. 86/1875 ř. z. náleží nábytečné ve výši dvouměsíčního služného, které vyplacenou mu dosud částkou 700 Kč není vyčerpáno.

Zem. škol. rada v Praze výměrem z 23. března 1934 žádost tuto odmítla, protože tím, že st-li již byla poskytnuta náhrada skutečných stěhovacích výloh, bylo o jeho žádosti za odškodné za přestěhování nábytku rozhodnuto, a to s konečnou platností vzhledem k tomu, že týž se z tohoto výnosu neodvolal. Tím byla otázka náhrady za stěhování z Krsovic do Vitic pravoplatně rozhodnuta (res iudicata). Ve výměru se uvádí, že náhrada skutečných stěhovacích výloh a nábytečné je totéž, t. j. odškodné za přestěhování nábytku; na tom nic nemění okolnost, že se snad jeví rozdíl ve výši přiznaného odškodného . . .

Odvolání podané st-lem proti tomuto výměru min. škol. a nár. osvěty nař. rozhodnutím zamítlo z důvodů výměru I. stolice.

O stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto: — —

V meritu čelí stížnost proti jedinému důvodu, o který je nař. rozhodnutí opřeno, že totiž bylo o nábytečném již pravoplatně rozhodnuto, námitkou, že úřad v daném případě nemůže meritorní řešení odpirati a dovolávati se překážky rei iudicatae proto, že chybí její předpoklad, totožnost věci s věcí dříve rozhodnutou, neboť náhrada skutečných výloh přestěhování vzniklých, o které výhradně bylo již rozhodnuto, není prý totožnou s abstraktní náhradou ve formě nábytečného, zejména co do výše. Stanovisku stížnosti bylo dáti za pravdu.

Podle konstantní judikatury nss (Boh. A 800/21, 6715/27, 10.756/33 a j.) lze o věci rozsouzené mluvit jen tehdy, je-li tu n a p r o s t á i d e n t i t a sporných stran i sporné věci. Identickou je pak věc, jsou-li všechny znaky, které ji charakterisují, stejné a nezměněné, takže faktická i právní situace je totožnou. Posuzuje-li se případ st-lův s tohoto hlediska, nutno dospěti k těmto závěrům:

Podáním z 1. ledna 1929 žádal st-l náhradu s k u t e č n ý c h výloh vzešlých jemu dopravou nábytku z důvodu jeho přeložení z Krsovic do Vitic podle § 6 zákona č. 56/1903 z. z. čes. a přiznáním jich výměrem zem. škol. rady z 19. února 1929 bylo tedy rozhodnuto pouze o této náhradě. Naproti tomu podáním z 28. února 1934 domáhal se st-l na základě dvor. dekretu z roku 1804 doplatku rozdílu mezi těmito skutečnými výlohami a nábytečným cit. dvor. dekretem normovaným. Již tato různost požadavku jak co do výše, ale i co do právních norem, o něž se st-l v každém z obou podání opíral, svědčí o tom, že nejde o nárok totožný. To potvrzuje také obsah oněch norem. Zákon č. 56/1903 z. z. čes. přiznává v § 6 učitelům na obecných a měšťanských školách v Čechách při přeložení jich z moci úřadu náhradu s k u t e č n ý c h v ý l o h vzešlých jim dopravou nábytku do nového služebního místa. Dvor. dekret z 13. září 1804 č. 29.311 Sb. z. pol. sv. 22 č. 31 naproti tomu přiznává státním úředníkům z moci úřední přeloženým za určitých předpokladů vedle diet a náhrady cestovného i nárok n a o d š k o d n ě n í za j e j i c h »m e u b l e s«, a to u svobodného ve výši jednoměsíčního, u ženatých úředníků ve výši dvouměsíčního a u ženatých s více než dvěma dětmi ve výši tříměsíčního služného. Ustanovení tohoto dvor. dekretu se stalo podle zákona č. 11/1918 Sb. součástí právního řádu československého (srov. Boh. A 6239/27, 7072/28, 9222/31) a bylo předpisem § 10 odst. 2 t. zv. zákona paritního č. 274/1919 Sb. vztaženo i na učitelstvo na veřejných školách obecných a měšťanských. Z těchto předpisů vyplývá, že jak náhrada skutečných stěhovacích nákladů, tak odškodné (nábytečné) jsou sice náhradou poskytovanou z téhož právního titulu (přeložení z moci úřední), ale že každá z obou náhrad je založena jiným právním předpisem a liší se svou povahou, po případě i výší. Kdežto první je závislá na skutečně vynaloženém nákladu, různém podle vzdálenosti míst, mezi nimiž se stěhování provádí, a na druhu dopravního prostředku, kterého bylo a mohlo být použito, je nábytečné náhradou paušální, odstupňovanou jednak podle služného zaměstnancova (učitelova), jednak podle jeho rodinného stavu (zda svobodný či ženatý a jaký počet dětí má). Na tom nebylo nic změněno ani učit. zákonem č. 104/1926 Sb., který v § 27 stanovil sice, že »vládním nařízením se

upraví nárok na náhradu služebních výloh — zejména . . . náhradu při přeložení, stěhování — jakož i veškeré otázky s tím související.« Ale protože slíbené tu vlád. nař. nebylo dosud vydáno, zůstávají podle § 41 téhož zákona až do jeho vydání v platnosti dosavadní předpisy o předmětu, jenž má býti slíbeným vlád. nař. upraven. Z těchto dosavadních předpisů, jak shora uvedeny, vyplývá, že je mezi náhradou skutečných výloh stěhovacích a nábytečným, resp. v případě st-lově doplatkem nábytečného na přiznané skutečné výlohy nejen r ů z n o s t p r á v n í, ale i f a k t i c k á a nemůže tedy o jich identitě býti řeči.

Jestliže tedy bylo zem. škol. radou pravoplatně rozhodnuto výměrem z 19. února 1929 pouze o náhradě skutečných výloh stěhovacích, nemohl se žal. úřad, maje později rozhodovati o požadovaném nábytečném, resp. jeho doplatku (o jaké před prvním rozhodnutím nebylo ani žádáno), odvolati na právní moc onoho výroku z 19. února 1929, protože šlo o j i n o u v ě c. —

### Č. 12.850.

**Školství. — Zaměstnanci veřejní: \* Oddálení postupu do vyššího stupně služného z důvodu nezapočitatelnosti služební doby nepříznivě kvalifikované (§ 47 vlád. nař. č. 162/1928 Sb.) nepůsobí zkrácení tříleté lhůty předepsané v § 7 odst. 2 učitelského zákona č. 104/1926 Sb. pro postup do dalšího stupně služného o stejnou dobu, o kterou byl oddálen platový postup v bezprostředně předcházejícím stupni.**

(Nález ze 7. dubna 1937 č. 12.058/37.)

V ě c: Vilém K. v Zubrnících (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 5. května 1934 o zvýšení služného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-1 obdržel jako definitivní učitel obecné školy za období od 1. září 1927 do 31. srpna 1928 kvalifikaci 4. stupně (méně uspokojivě) a nebyl mu proto jeden rok započítán pro postup do vyššího stupně služného; v důsledku toho postoupil st-1 do 6. stupně služného místo po třech letech teprve po čtyřech letech dnem 1. ledna 1931.

Výnosem zem. škol. rady v Praze z 6. listopadu 1933 bylo st-lovo služné dnem 1. ledna 1934 zvýšeno na služné 7. stupně. Proti tomuto výnosu podal st-1 námitky, v nichž dovozoval, že byl sice za školní rok 1927/28 kvalifikován méně přiměřeně a proto postoupil do 6. stupně služného místo 1. ledna 1930 teprve dnem 1. ledna 1931. Od té doby st-1 neobdržel již kvalifikaci 4. nebo 5. stupně a měl proto postoupiti do 7. stupně služného v normálním termínu, t. j. dne 1. ledna 1933. St-1 se odvolával na § 47 služ. pragm., podle kterého špatná kvalifikace brání postupu jen do nejbližšího stupně služného.

Zem. škol. rada v Praze výměrem ze 7. února 1934 námitkám nevyhověla z toho důvodu, že podle § 47 odst. 1 vlád. nař. č. 162/1928 Sb. se léta, za něž byla dána kvalifikace méně uspokojivá nebo neuspokojivá, nepočítají pro postup do vyššího stupně služného vůbec, nikoli jen pro nejbližší postup.